Bir Hazreti İbrahim Romanı

en HAYIRLI hayır

MERVE ÖZCAN

GÜLCE İLK GENÇ timaş

1. Bölüm

"Güllaç... Ah güllaç..."

diye bağırdım. Ama olan olmuştu.

Yatağımın ve masamın üstündeki kitaplar, oyuncaklar ve odamın dağınıklığına ait diğer bir sürü ıvır zıvır aniden birbirine girdi. Ve bunu sevgili kedim Patik belki iki belki de üç saniye içinde yapmıştı. "Seni haylaz kedi!"

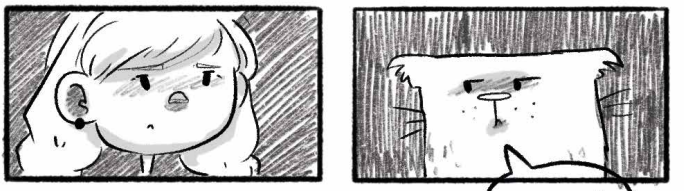

Sadece suratıma bakıp kısaca, "Meav!" dedi. Yani, "Abartma." demek istemişti. Hem suçlu hem güçlü!

Bu kedim Patik. Canı bir şeyi yapmak istemiyorsa bunu açık açık söyler, hiç utanıp sıkılması yoktur. Siyah beyaz tüyleri pofuduk pofuduktur, biraz da göbeği var ama olsun. Onu tutup yukarı doğru kaldırınca erimiş peynir gibi uzar. Hem kendini sevdirmeyi çok sever hem de hiç sevmez. Biraz acayiptir.

Size kedimin ne kadar acayip biri olduğunu uzun uzun anlatmak isterim ama abim kapının önünde beni bekliyor. Yine de biraz anlatsam kimseye bir zararı olmaz.

Eğer masanın yanında bir bardak gördüyse, minik patisiyle o bardağı iter. Siz "Hayır!" dersiniz, "Sakın!" da diyebilirsiniz. "Yapma, etme, kurbanın olayım dur!" falan bile deseniz yine de o bildiğini okur. Bardağı iter, iter... Gözlerinizin içine bakar ve onu yere atar.

Ya da siz ona şatolar, saraylar gibi yuvalar alır yaparsınız. Ama o oraya şöyle bir bakar ve "Aman ayıp olmasın, şimdi bu kadar uğraşmış." Falan demez de gider eski yırtık pırtık koliye rahat rahat yayılır.

Ortalık dağınıksa, yani şimdiki gibi, biraz etrafı toplayayım demez de "Şurayı biraz daha dağıtıp birbirine katayım." der.

Fakat tüm bunların yanında, "Hadi gel seni bir seveyim." derseniz, "Yok canım sağ ol, istemiyorum." der arkasını dönüp gider. Ama canınız sevmek istemiyorsa da peşinizi paçanızı bırakmaz. "Bütün işini bırak çünkü asıl işin beni sevmek." der açık açık.

Yani kedilere "Hayır" demek kâr etmez. Ama bir kedi size "Hayır" diyorsa, yine elinizden bir şey gelmez. Böyle karakterleri var ne bileyim; bir acayip.

"Şimdi çıkıyoruuuum!" dedim kapının önünde söylenmeye başlamış abime. Çantamı kapıp anneciğimin yanaklarından öptüm, sağ yanağını iki sol yanağını bir kere.

Bizi uğurlarken bana göz kırptı, "Akşama senin en sevdiğin tatlıyı yapacağım."

Gözlerim hemen açıldı, ağzıma da kocaman bir gülümseme takıldı. Sütlaç mı...

"Güllaç." dedi omzumu pıtpıtlayarak. "Senin için güllaç yapacağım."

Ağzımdaki kocaman gülümseme durdu, gerçekten durdu kaldı yani. Öyle dondu gibi bir şey oldu. Güllaç demek, yine güllaç...

Güllaç... Ah güllaç... Seni de severim, sevmem değil. Ama sen bir sütlaç değilsin ki.

Bir sene falan önce annemden en sevdiğim tatlıyı yapmasını istemiştim. Sütlaç diyeceğime yanlışlıkla güllaç demişim, fark etmedim. Ya da adı da aklıma gelmemiş olabilir o an bilemiyorum. Tabağa bir baktım ki sütlaç değil güllaç var. Tam anneme söylesem mi acaba dedim ama annem "Ne zaman istersen yaparım ben sana canım kızım." dedi. Bir şey diyemedim.

İşte o günden beri annem benim en sevdiğim tatlıyı sütlaç değil güllaç sanıyor. Bir de Ramazan'da güllaç yaprağı bulamıyor diye de oturup yaprakları da kendisi yapıyor. Nasıl "Hayır ben sütlacı daha çok seviyorum." diyeyim? Diyemem.

Yine de anneme en azından "Aslında sütlaç olsa daha mı iyi olurdu?" diyecektim ki, abim "Hadi Hafsa." dediği için amaaan neyse dedim. Anneme de "Immm nefis! Oley!" gibi şeyler söyledim ve abimin peşine takılıp yetiştim.

Neyse, güllaç da başka bir insanın en sevdiği olabilecek bir tatlı sonuçta, kötü değil. Durduk yere hayır öyle değil böyle demeye gerek yok.

Neyse, olsun.

2. Bölüm

"Evet, limonlu"

Tuğba, Hilal, Irmak.

Aklımdan geçen üç tane kız ismi ismini saymadım, bunlar benim en yakın arkadaşlarım.

Tuğba, benim sıra arkadaşım. Yanakları çok tatlı, elma şekeri gibi güzel ve al aldır, kitap ve dergi okumaya bayılır. Matematiği çok iyidir ve havalı bir kızdır.

Hilal ve Irmak, onlar da ön sıramızda oturuyorlar. Hilal çok güzel resim çizer, saçları bulutlar gibi kıvırcıktır. Irmak da acayip çalışkandır, gözleri masmavi boncuk gibi parlar.

Ben de fena değilim. Derslerim iyidir, ödevlerimi pek aksatmam. Tabletten oyun oynamayı çok severim, biraz abarttığım için bir haftalık tabletle

oynamama cezası aldım. Olabilir, insanlık hâli. Kâkülümü de yeni kestirdim.

Bizim çok havalı ve komik bir arkadaş grubu olduğumuzu söylemek ukalalık olmaz. Çünkü her şeyden bir espri bir komiklik bir şaka çıkarabiliriz.

Ders başlamadığı için dördümüz de fısır fısır sohbet etmeye başlamıştık. Sınıftakiler de yavaş yavaş içeri girip sıralarına oturuyordu.

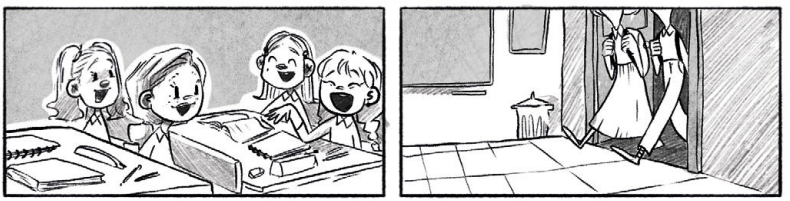

Biz sohbete devam ederken kapı açıldı iki öğrenci daha girdi... Tevfik ve Nuran. Sınıfımızın ikizleri.

Onları görünce sanki, içime bir kurt düştü, biraz karnım ağrır gibi oldu. Anlamadım.

Sıralarına oturmak için yürürken Tevfik'in çantası bir sıraya takıldı, biraz ses çıktı. Bizim kızlar hemen dönüp onlara baktı.

Tuğba gülmeye başladı.

deyip bir kahkaha patlattı. Hilal ve Irmak da kıkır kıkır gülmeye başladı. "Dört gözün var bir tanesiyle bile göremiyor musun!"

Kahkahalar, kahkahalar...

Ben aslında gülmeyecektim çünkü bana pek gülünecek bir şey gibi gelmedi. Ayıp olmasın diye arkadaşlarımın şakasına gülüyormuş gibi yaptım. Ama hoşuma gitmedi aslında, bir de karnıma bir ağrı girdi. Onu da anlamadım.

Tevfik ve Nuran'ın kocaman gözlükleri vardı, bizim kızlar da hep bununla ilgili şaka yapardı. Kötü bir niyetleri yoktu bence ama yine de bununla ilgili şaka yapmasalar daha iyi olurdu. Çünkü belli ki Tevfik de Nuran da bu şakaları pek komik bulmuyordu.

Bizim kızlara "Hayır böyle söylemeyin." desem belki bana alınır, üzülür belki de küserlerdi. Tabii yine de bunu söylemeyi düşündüm. Hatta tam diyecektim... Ama o anda birden çantam kayıp yere düştü. Onu kaldırmak için uğraştım. O yüzden söyleyemedim. Çantam düştü çünkü. Yoksa söylerdim.

Arkadaşlarımın onlarla dalga geçmesi çok hoş değildi, bunu bilmiyorum sanmayın. Ama herkesin bir kusuru var işte. Hem müsait bir zamanda ben onlara "Hayır böyle yapmayın." diyeceğim, o aklımda.

Dersler geçti gitti, kızlarla vedalaştık okuldan çıktık.

Abim okulun bahçesinde beni bekliyordu. O benden üç sınıf büyüktü ama aynı okuldaydık, ben kızlarla konuşmaya daldığım için abim hep beni bekliyordu.

Yanına vardığımda bana sıkı sıkı sarıldı, canım benim.

dedi.

Bu bir soru değil bu bir müjdeydi. Bir saniye geçmeden, "Evet!" dedim. Bu kez ben ona sarıldım. En sevdiğimiz dondurmacıya doğru yola çıktık.

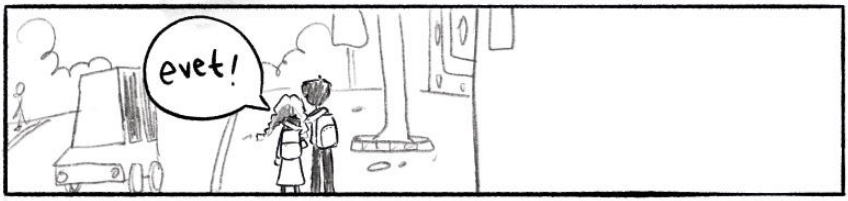

Dondurmacının önüne gelene kadar içimden, çilekli dondurma alalım diye minik minik dualar etmiştim. Dondurma tezgahının önüne gelince abim bana bakıp,

diye sordu. Benim limonlu dondurmayı onun kadar çok seviyor olmam onu heyecanlandırıyordu. Fakat... Fakat ben en çok çilekli dondurmayı severdim.

Tam ben "Hayır, çilekli dondurma istiyorum." diyecektim ki sokakta aniden bir köpek havladı. Benim de dikkatim dağıldı, "Evet limonlu." deyiverdim. Köpek dikkatimi dağıttı, dağıtmasa söylerdim. Aman neyse ha çilekli ha limonlu, abimi kırmaya ne gerek vardı şimdi.

Dondurmalarımızı yerken abim, "Yarın ödevim için kütüphaneye gideceğim, benimle gelir misin?" dedi. "Hem orası çok güzel, canın sıkılmaz."

Tam, "Hayır abicim, yarın benim de ödevim var o yüzden eve erken gitmem gerek." diyecektim ama aniden çok rüzgâr esip kaküllerimi dağıttığı için ben de "Tamam gelirim." dedim.

Neyse, olsun.